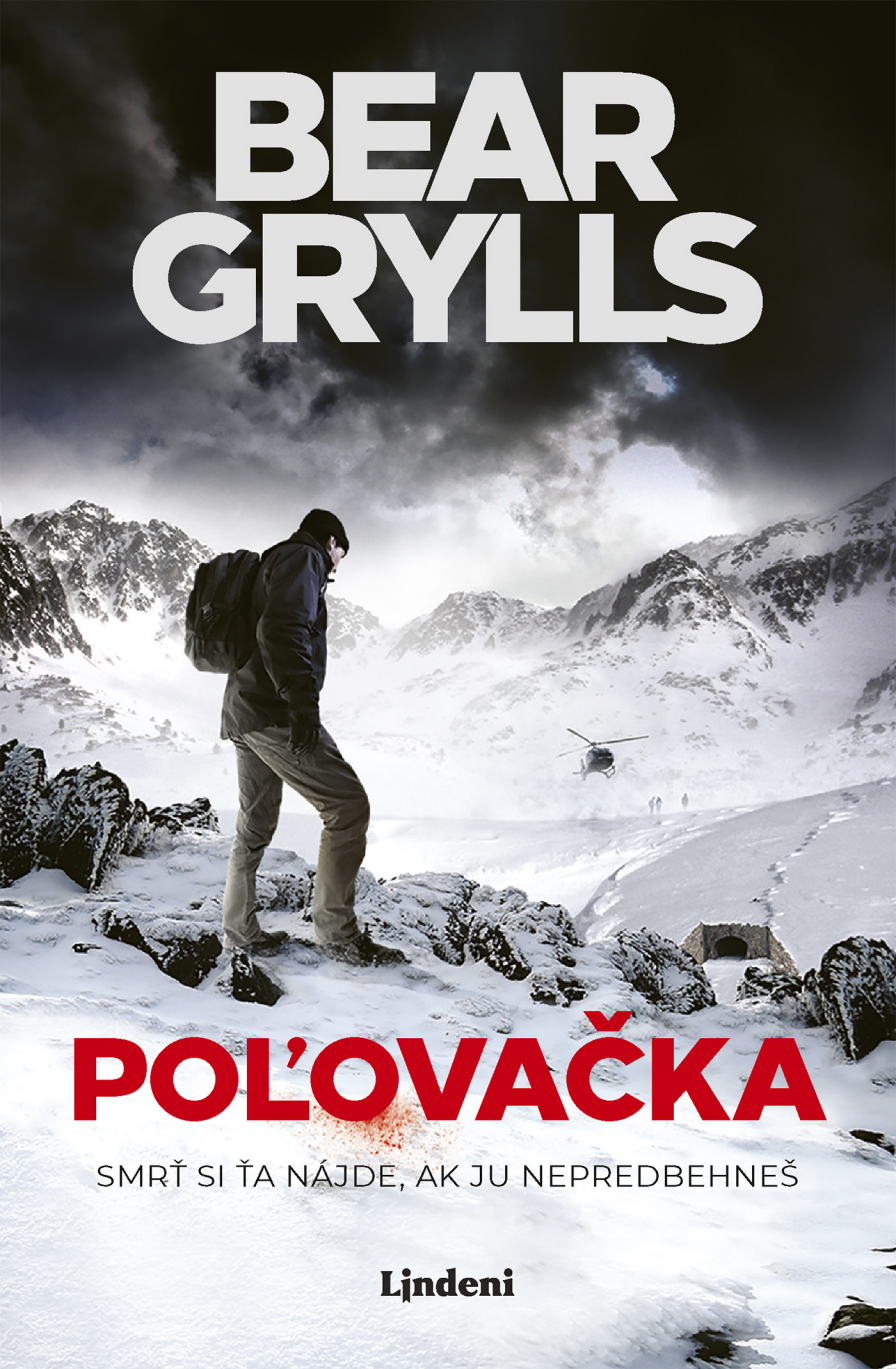

BEAR GRYLLS

POĽOVAČKA

SMRŤ SI ŤA NÁJDE, AK JU NEPREDBEHNEŠ

Ljndeni

Poľovačka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.lindenisk.sk

www.albatrosmedia.sk

Linden

Bear Grylls

Poľovačka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

POĽOVAČKA

BEAR GRYLLS

POLOVAČKA

Ljndeni

Copyright © Bear Grylls Ventures 2018

The moral right of Bear Grylls to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Translation © Tamara Chovanová, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1342-9

ISBN e-knihy 978-80-566-1439-6 (1. zverejnenie, 2019)

Podakovanie

Mimoriadna vďaka patrí: literárnym agentkám v PFD Caroline Michelovej, Annabel Merullovej a Laure Williamsovej za to, že tak tvrdo pracovali a dali si veľkú námahu, aby podporili vydanie tejto knihy; Jonovi Woodovi, Brendanovi Durkinovi, Bethan Jonesovej a všetkým v Orione za ich odvahu a dôveru, s ktorou mi pomáhali vdýchnuť život tomuto príbehu, ale aj Malcolmovi Edwardsovi a Leanne Oliverovej.

Ďalej ďakujem: Hamishovi de Brettonovi-Gordonovi, Oliiemu Mortonovi a Iainovi Thompsonovi z Avon Protection za ich neoceniteľné pochopenie, rady a odborné pripomienky, pokiaľ ide o chemickú, biologickú, rádologickú a nukleárnu obranu a ich prínos pre túto knihu z hľadiska obranných opatrení.

Chrisovi Danielsovi a všetkým v Hybrid Air Vehicles za ich jedinečné pochopenie a odborné rady, pokiaľ ide o všetko, čo sa týka Airlandera, a za informácie, čo je možné robiť s takou vzducholoďou; Paulovi a Anne Sherrattovcom za to, že mi pomohli nahliadnuť do vzťahov v čase studenej vojny krátko po druhej svetovej vojne, Petrovi Fawbertovi zo Shindo Wadokai za jeho odborné rady, týkajúce sa sebaobrany a neozbrojeného boja; Bobovi Lowndesovi z Autism Wessex za jeho informácie z oblasti psychológie.

A napokon osobitné ďakujem patrí Damienovi Lewisovi, dôveryhodnému priateľovi a autorovi kníh o mnohých

špecialistoch Špeciálnych jednotiek Spojeného kráľovstva. Ďakujem, že som mohol stavať na tom, čo sme spolu objavili vo vojnovej truhlici môjho starého otca označenej slovami „Prísne tajné“. Keď som oživoval tie dokumenty, pamätihodnosti a artefakty z druhej svetovej vojny, bolo to najväčšie dobrodružstvo v mojom živote.

Ďakujem Stevovi Heanymu, držiteľovi Vojenského kríža, za inšpiráciu, ktorou pre mňa boli jeho životné skúsenosti v elitných vojenských jednotkách, keď slúžil v Pathfinders (The X Platoon).

Autorská poznámka

Túto knihu inšpirovali skutočné životné zážitky môjho starého otca, brigádneho generála Williama Edwarda Harveyho Gryllsa, držiteľa radu Britského impéria, z jazdeckého oddielu 15/19 kráľovských husárov a hlavného veliteľa Target Force, tajnej jednotky vytvorenej koncom druhej svetovej vojny na žiadosť Winstona Churchilla. Tá jednotka patrila medzi najtajnejšie útvary ministerstva vojny a jej poslaním bolo vypátrať a ochraňovať tajné technológie, zbrane, vedcov a vysokopostavených nacistických dôstojníkov, čo malo slúžiť Západu proti novej svetovej superveľmoci, Sovietskemu zväzu.

Nikto z našej rodiny netušil o jeho tajnej úlohe veliteľa T Force – „T“ znamenalo „Target“, čiže cieľ –, dozvedeli sme sa to až veľa rokov po jeho smrti, keď bolo možné zverejniť informácie, ktorých sa týkal zákon o služobnom tajomstve – a odhalenie tohto tajomstva ma inšpirovalo na napísanie tejto knihy.

Môj starý otec hovoril málo, ale s láskou si naňho spomínam z čias, keď som bol malý chlapec. Fajčil fajku, bol tajomný, mal suchý humor a tí, ktorých viedol, ho zbožňovali.

Ale pre mňa bol vždy jednoducho starký Ted.

Daily Express, 21. mája 1945

TAJNÁ ARMÁDA BOJOVALA PROTI NACISTICKEJ ATÓMOVEJ BOMBE

Štyria muži sa tri mesiace skrývali v bielom pekle

Teraz to už môžeme prezradiť – britskí a nemeckí vedci päť rokov bojovali vlastnú vojnu v čase svetovej vojny. Usilovali sa zdokonaľiť atómovú bombu, ktorá by vďaka najvýbušnejšej sile na svete zaručila jednej či druhej strane ľahké víťazstvo.

Ale nebola to len vojna teoretikov. Bojovali v nej aj britskí a nórski výsadkári proti mužom z Wehrmachtu a ich kolaborantom v bielom pekle nórskej Hardangerskej plošiny, kde zúrili snehové búrky.

Nemci začali ten boj v lete 1940. Pár týždňov po tom, čo prenikli do Nórska, zmocnili sa obrovskej hydroelektrárne v Rjukane. Táto elektráreň, ktorá bola napojená na slávne vodopády „dymiace kaskády“, im poskytla dostatočné množstvo elektriny. A dostatok elektriny bol dôležitý pre nemecké plány a továreň na zbrojnú techniku, ktorú chceli vystavať v Rjukane.

Plánovali tam štiepiť atóm.

V Rjukane Nóri produkovali veľké množstvo látky známej ako „ťažká voda“.

Ťažká voda obsahuje atómy vodíka dvojnásobne ťažšie, ako sú atómy vodíka v obyčajnej vode. Ťažkú vodu možno vyrobiť z prírodnej niekoľkými spôsobmi, napríklad elektrolyticky...

Vedci na celom svete robili pokusy s ťažkou vodou a verili, že ak ju použijú na spomalenie neutrónov, dôjde k štiepeniu jadra uránu 235.

A keď sa im to podarí, uvoľnía hrozivú energiu – a spôsobia katastrofický výbuch.

Boli s tým spojené mnohé technické ťažkosti, ale Nemci boli možno blízko k ich vyriešeniu.

.....
Mail Online, Allan Hall, 10. júna 2014

Fingovali USA samovraždu popredného predstaviteľa nacistického Nemecka a tajne ho prepašovali do krajiny, aby sa dostali k Hitlerovmu programu výroby tajnej zbrane?

Generál SS Hans Kammler mal na rukách krv tisícov ľudí a v posledných dňoch Hitlerovho Nemecka v roku 1945 spáchal samovraždu.

Aspoň taký bol jeho oficiálny osud. Muž spájaný s hrôzami táborov smrti dostal, čo mu patrilo.

Ale teraz niektorí tvrdia, že Kammler prežil vojnu, prepašovali ho do Ameriky a americké úrady sa mu postarali o novú totožnosť.

Pretože generál nebol len odborníkom na otrokárstvo a masové vraždenie, ale bol aj hlboko zapojený do nacistického programu výroby tajnej zbrane. Podľa televízneho dokumentu boli Američania rozhodnutí získať jeho know-how a nedovoliť, aby padol do rúk Sovietskom.

USA aj ZSSR sa po vojne usilovali zverbovať Hitlerových vedcov, aby im pomohli pri vesmírnych a vojenských programoch. No hovorí sa, že Kammler mal taký desivý záznam, že museli fingovať jeho smrť a postarať sa mu o novú totožnosť.

„Jeho samovraždu len zinscenovali,“ tvrdí berlínsky historik Rainer Karlsch. „Existuje niekoľko dokumentov, ktoré jasne dosvedčujú, že Američania Kammlera chytli.“

Ďalší odborník, Matthias Uhl z Nemeckého historického inštitútu v Moskve, vyhlásil: „Správy z Ameriky sú spoľahlivejšie ako tvrdenia Kammlerových spolubojovníkov o jeho údajnej samovražde.“

Kammler sa narodil v roku 1901 a koncom druhej svetovej vojny bol takmer rovnako mocný ako veliteľ SS Heinrich Himmler a minister zbrojnej výroby Albert Speer. Mal prístup k najpokrokovejšej technike vrátane „odvetných zbraní“ – rakiet V-1 a V-2, ktoré spôsobili v Británii smrť a skazu, ale prišli prineskoro, aby zmenili vývoj konfliktu.

Bol zapojený aj do výstavby táborov smrti vrátane návrhu krematórií v Osvienčime, kde spálili väčšinu tiel približne 1,2 milióna zavraždených v tábore v okupovanom Poľsku.

V historických knihách sa píše, že deň po tom, čo sa Tretia ríša 9. mája 1945 vzdala, sa zastrelil alebo otrávil v bývalom nemeckom meste Stettin, teraz poľský Štetín. Jeho telo sa nikdy nenašlo.

„Celú samovraždu len zinscenovali jeho dvaja najbližší pobočníci, ktorí mu zostali verní,“ povedal Karlsch nemeckej televízii ZDF.

Hoci Američania sa po skončení vojny zúčastnili na norimberskom procese, pri ktorom odsúdili mnohých

popredných nacistov, spustili tajnú Operáciu Sponka – tajný odchod popredných nacistických vedcov z krajiny.

V dokumente ZDF sa hovorí: „Spoľahlivé zdroje tvrdia, že Američania zajali Kammlera a vypočúvala ho americká kontrarozviedka. Predstaviteľom tajných služieb zodpovedným za vypočúvanie bol Donald Richardson, osobný dôverník hlavného veliteľa Spojencov generála Dwighta D. Eisenhowera.“

Synovia tohto predstaviteľa tajných služieb povedali tvorcom programu, že po roku 1945 bol ich otec poverený ochranou nemeckého zbrojného experta.

Jeden z nich, John Richardson, vyhlásil: „Tento inžinier priniesol do Spojených štátov zvláštny poklad Tretej ríše. Ponúkol nám moderné zbrane. Otcovou úlohou bolo priviezť tohto ‚užitočného‘ Nemca do USA, aby nepadol do rúk sovietskych tajných služieb.“

Neprezradili, pod akým menom tam Kammler žil a kedy zomrel, hoci v archívnych materiáloch sa uvádza, že pod Richardsonovým krídlom žil „zvláštny hosť“.

.....
Daily Telegraph, Justin Huggler, 22. januára 2015

NACISTI VYBUDOVALI ZA POMOCI OTROKÁRSKEJ PRÁCE PODZEMNÉ ZARIADENIE NA VÝROBU JADROVÝCH ZBRANÍ

Rakúsky dokumentarista verí, že odhalil uzavretý komplex podzemných tunelov v meste, kde sa nachádzal známy koncentračný tábor Gusen II., a ten komplex je väčší, než sa pôvodne myslelo.

Vynorili sa nové dôkazy o možnej existencii podzemného zariadenia na výrobu jadrových zbraní, ktoré bolo od konca druhej svetovej vojny utajené.

Rakúsky dokumentarista Andreas Sulzer predložil vo svojom dokumentárnom filme dôkazy o tom, že odhalil uzavretý komplex podzemných tunelov, ktorý v Rakúsku vybudovali nacisti za pomoci otrokárskej práce a ktorý je oveľa väčší, než sa pôvodne myslelo. Vraj je v ňom podzemné odpaľovacie zariadenie.

Andreas Sulzer už aj predtým tvrdil, že zvýšená rádioaktivita v tej oblasti je dôkazom toho, že komplex využívali na výrobu jadrových zbraní – hoci miestne úrady popreli výsledky radiačných testov.

Možnosť, že nacisti mali pred koncom druhej svetovej vojny blízko k výrobe atómovej bomby, zostáva nezodpovedanou otázkou. V posledných rokoch vojny sa rozšírili chýry o tajnom programe na výrobu jadrových zbraní, ale neboli na to dôkazy.

Andreas Sulzer verí, že našiel dôkaz v komplexe podzemných tunelov v blízkosti rakúskeho mesta St. Georgen an der Gusen, ktoré tam zostali nedotknuté od päťdesiatych rokov.

V tom meste sa nachádzal dobre známy koncentračný tábor Gusen II., jeden zo skupiny táborov Mauthausen-Gusen, kde nútili robotníkov zodrieť sa k smrti. Hovorí sa, že v tých táboroch zahynulo 320 000 ľudí.

Väzni tábora Gusen II. boli nútení kopať obrovský podzemný komplex Bergkristall, kde sa vyrábali rakety V-2 a prvé sériovo vyrábané lietadlo Messerschmitt Me 262, ktoré sa zapojilo do bojov.

Andreas Sulzer verí, že sieť tunelov, ktorú neďaleko objavil, mohla byť samostatným zariadením projektu Bergkristall.

Ale zatiaľ čo komplex Bergkristall Spojenci dôkladne preskúmali, nacisti si zrejme dali väčšiu námahu, aby utajili druhý komplex, uzavreli vchod obrovskými kusmi žuly, takže komplex zostal v podstate nedotknutý.

Rakúsko, 24. apríl 1945

Zabávali sa celé hodiny. Delá Spojencov mohli dunieť ani nie tridsať kilometrov na západ, ale títo muži v elegantných uniformách Hitlerovej mládeže popíjali, akoby sa nemali dožiť zajtrajška.

Od vlhkých kamenných stien sa odrážali vlastenecké piesne – *SS Marschiert in Feindsland*, známa aj ako *Diablova pieseň* – bola dnes najobľúbenejšia. Znova a znova vyspevovali verše:

*SS pochoduje na nepriateľské územie
a spieva Diablovu pieseň...
Bojujeme za Nemecko,
bojujeme za Hitlera...*

Pivové krígle boli už dávno prázdne, ale tvrdý alkohol stále tiekol, trieskali na holé drevené stoly pohár za pohárom a ten hluk sa odrážal od drsných stien ako výstrely.

Hoci generál SS Hans Kammler – muž s tvárou jastraba, prepadnutými očami a blond vlasmi začesanými dozadu z vysokého čela – predstieral, že je v povznesenej nálade, vypil ledva kvapku.

Prenikavým pohľadom blúdil po rozľahlom priestranstve osvetlenom desiatimi lampášmi. Hoci vzácny zjav

zbrojného systému, ktorý bol utajený v útrobach tejto hory, sa pýšil elektrinou, pred štyridsiatimi ôsmimi hodinami prívod elektriny prerušili a mašinériu zavreli – preto tam dnes blikotali len lampáše a vrhali na zakrivené steny groteskné tieň.

Mladí muži, čo tu boli zhromaždení, si pripíjali jeden prípitok za druhým. Posilnení nacizmom a dostatkom schnappsu by sa sotva vedeli brániť tomu, čo malo prísť. Nemohli vznášať námietky v hodine dvanástej ani v poslednej chvíli strácať nervy. A Kammler si rozhodne nemohol dovoliť nič také, lebo o kus ďalej v tomto komplexe tunelov bolo skryté najväčšie tajomstvo ríše.

Predstavovalo to plody práce popredných vedcov nacistického Nemecka – *Uranverein*. Spojenými silami vytvorili *Wunderwaffe* – zázračnú zbraň –, akej nebolo roveň.

Kammlerov veľkolepý plán – a bezpochyby najvýznamnejšia machiavellistická operácia hlavného velenia SS – sa spolieval na to, že nukleárny program zostane utajený pred postupujúcimi Spojencami. Preto tá obeta – podľa generála absolútne potrebná.

Na chvíľu zdvihol pohľad. Úzka šachta stúpala takmer kolmo k hviezdinatej oblohe – bol to vetrací kanál. Týchto šesťdesiat mladých mužov sa ráno zobudí na svitaní s kolosálnou opicou. Ale to bude ich najmenšia starosť, premýšľal pochmúrne.

Vysoký, štíhly generál SS vstal. Chytil do ruky svoj obradný meč s rukoväťou zdobenou výraznou lebkou a poklopal ním po stole. Huriavk postupne stíchol a namiesto neho sa ozýval pokrik.

„*Das Werwolf! Das Werwolf! Das Werwolf!*“

A tie slová opakovali znova a znova čoraz hlasnejšie.

Táto armáda fanatických mladých nacistov verila, že sa pripravuje zaryto bojovať a vzdorovať Spojencom. Dostali meno Werwolves a ich údajným veliteľom bol sám generál SS Kammler – *Das Werwolf* – hlavný usporiadateľ dnešného zhromaždenia.

„*Kameraden!*“ zvolal Kammler v snahe utíšiť ten krik. Skandovanie napokon stíchlo.

„*Kameraden*, dobre ste si pripili! Tie prípitky sú hodné hrdinov ríše! Ale čas oslavy sa skončil. Nastal čas nášho hnutia odporu. Dnes, ešte v túto hodinu zasadíte skvelý pamätný úder. To, čo tu ochraňujete, bude naše konečné víťazstvo. Vaše hrdinské úsilie vpadne do tyla nepriateľa! Vďaka vášmu úsiliu využijeme zbraň, ktorá nás urobí neporaziteľnými! S vašou pomocou premôžeme nepriateľa!“

Znova zaburácal krik a odrážal sa od stien.

Generál zdvihol pohárik na posledný prípitok. „Vytrhneme víťazstvo z pazúrov porážky! Na tisícročnú ríšu! Na fűhrera... Heil Hitler!“

„Heil Hitler!“

Kammler tresol pohár na stół. Dovolil si jeden pohárik schnappsu, aby mu spálil hrdlo – tá opilecká guráž mu pomôže zvládnuť to, čo teraz príde a na čo sa vôbec netešil.

Ale to neskôr.

„Na miesta!“ zvolal. „Všetci na miesta! Je päť hodín ráno a za krátko vybuchnú nálože!“ Prebehol pohľadom po zhromaždení. „Vrátim sa. Vrátime sa. A keď vás prideme vyslobodiť z tohto miesta, urobíme to s nezdolnou silou.“ Odmlčal sa. „Najtmavšia hodina je tesne pred svitaním – a bude to svitanie novej nacistickej nadvlády!“

Znova jasot.

Kammler tresol do stola s definitívnou platnosťou. „Do boja! Za víťazstvo!“

Muži dopili posledné kvapky alkoholu a začali pobeťovať sem a tam. Kammler chladným pohľadom sledoval ich pohyb. Všade to hučalo ako v úli a presne to chcel. Nemohol si dovoliť, aby mal niektorý vojak zajačie úmysly a pokúsil sa uniknúť.

Kammler naposledy skontroloval, či sú masívne oceľové dvere v útrobach jaskyne pevne zatvorené, a potom vykročil k tmavému východu, kde sa muži skláňali nad kotúčmi drôtu a detonačnými debnami a robili posledné prípravy.

Generál vyslovil posledné slová povzbudenia a vyšiel z východu Tunela 88, ako tá stavba bola známa. Kammler v skutočnosti netušil, koľko tunelov tvorí tento obrovský komplex. Rozhodne tu zomreli státisíce väzňov z koncentračných táborov, ktorí hlbili chodby v útrobach hory.

Niežeby ho to trápilo. Bol strojcom tej masovej vraždy. On bol ten génus, ktorý sa za tým skrýval. Tí, čo tu zahynuli – Židia, Slovania, Cigáni, Poliaci, *Untermenschen*, čiže podľudia – dostali, čo si zaslúžili. Podľa neho to bolo ich prirodzené právo.

Číslo 88 však nehovorilo o počte tunelov. H bolo ôsme písmeno abecedy a 88 bola šifra SS, ktorá znamenala „HH“ – alebo Heil Hitler. Tak ho pomenovali na osobnú žiadosť Der Oberste Führer der Schutzstaffel – najvyššieho veliteľa SS, samého Hitlera. Na tomto mieste bude uložený najväčší úspech nacistického Nemecka, ktorý môže znova vdýchnuť život tisícročnej ríši.

Kammler na chvíľu zastal a napravil si čiapku. Pri tých oslavách sa mu mierne posunula nakrivo. Keď si ju naprával, prstami sa dotkol *Totenkopf* SS – hlavy smrtky – zvečnenej vpredu: prázdne očné jamky hľadeli do diaľky, ústa bez perí sa maniacky škerili. Bol to viac ako primeraný symbol toho, čo malo prísť.

Ked' si Kammler napravil čiapku, obrátil sa k postave po svojom boku oblečenej v uniforme scharführera SS. Aj tento muž sa ledva dotkol alkoholu.

„Konrad, auto, prosím. Len čo vybuchnú nálože, vyrazíme na cestu.“

Scharführer Konrad Weber elegantne zrazil opätky a náhlil sa preč. Bol pristarý na tú hodnosť – nebol oveľa mladší ako Kammler – a nikdy sa neoženil ani nemal deti. Ríša, presnejšie SS bolo preňho všetko. Bola to jeho náhradná rodina.

Kammler sa obrátil tvárou k hore, ktorá sa pred ním týčila. Na oblohe bolo vidieť prvé modrasté náznaky svítania, ktoré mu pripomínali, čo treba urobiť. V tejto hodine – hodine duchov – si len málo ľudí všimne výbuchy, niežeby tu boli nejakí svedkovia. Kammlerovi vojaci už niekoľko dní prečesávali túto oblasť na všetky strany a čistili ju od civilistov, ktorí mali smolu.

Zozadu bolo počuť škripanie pneumatík na jedinej kamenistej ceste, ktorá viedla z tejto odľahlej oblasti. Tmu preťali reflektory, sčasti zakryté, aby ich nezbadali nijakí spojeneckí vojaci.

Kammler sa usmial. Skvelé, verný Konrad za volantom jeho štábného auta.

Reflektory osvetlili scenériu a vrhali na ňu tlmené svetlo a tieň. Svah bol dolu husto porastený borovicami, takže

zívajúci vchod do Tunela 88 – a celý rad podobných otvorov po oboch stranách – nebolo vidieť. Z každého vchodu viedla spleť drôtov rozmiestnených na skalnej tvári.

Kammler počkal, kým jeho šofér nezaparkuje auto, a všimol si, že nechal bežať motor, ako mu kázal. Scharführer Weber bol dobrý človek a prejavil sa ako absolútne verný sluha. Vyvinulo sa medzi nimi nevyslovené porozumenie – inštinktívna empatia.

Škoda vzhľadom na to, čo sa malo stať.

Z tmy sa vynorila ruka scharführera Webera, podával mu poľný telefón.

„Pane.“

Kammler vzal slúchadlo. „Ďakujem. Počkaj v aute. Len čo skončím, vyrazíme tou istou cestou, ako sme prišli.“

„Áno, herr general.“

Dvere na aute sa zabuchli.

„Herr obersturmführer, ste pripravený?“ povedal Kammler do telefónu.

„Áno, herr general.“

„Výborne. Keď uvidíte moje auto zastať na kraji čistiny, konajte. Ale doprajte mi čas, aby som mohol vystúpiť a byť osobným svedkom toho veľkolepého divadla.“

„Áno, herr general. Rozumiem. Heil Hitler.“

„Heil Hitler.“

Kammler otvoril dvere na strane spolujazdca a vkĺzol na lesklé čierne kožené sedadlo, potom naznačil scharführerovi Weberovi, aby vyrazil. Motor elegantného vozidla značky Horch V8 zaburácal a auto sa dalo do pohybu. Asi o minútu na mieste, kde sa piesčitá cesta strácala v hustom borovicovom poraste, Kammler naznačil, aby Weber zastal.

„Tu je dobré miesto.“

Vystrčil vyleštené kožené čižmy z auta a postavil sa čelom k príkremu zrázu. Keď sa nad horami na východe zjavili prvé lúče svitania, sfarbili skalnú tvár pred ním dobronzovala.

Kammler sa oprel o dvere na strane spolujazdca a pripravil sa na to, čo malo prísť. Pritom sa mu trochu rozhalil hrubý kožený plášť a bolo vidieť malú pištoľ Walther PPK, ktorú mal pripnutú v puzdre na boku.

Dotkol sa jej rukou, tak ako pred chvíľou čiapky s lebkou, aby sa uistil, že ju má poruke.

Už čoskoro.

Kammler otvoril ústa dokorán, naznačil šoférovi, aby urobil to isté, a dvaja príslušníci SS stáli čelom k hore s ústami otvorenými ako ryby. Aj v takejto diaľke bolo treba urobiť preventívne opatrenia, lebo pri takom mohutnom výbuchu by im mohli prasknúť bubienky.

Keď nastala explózia, bolo to presne to, v čo Kammler dúfal.

Rad výbuchov sa šíril od spúšťacieho mechanizmu v Tuneli 88 a detonačné káble horeli tak rýchlo, že boli nerozoznateľné. Celá štyristometrová skalná tvár sa rozpadla a premenila sa na rozvírenú masu trosiek.

Celý svah akoby sa v tej chvíli zdvihol a rozsypal sa na prach zo žuly a kamenia. Pri tom výbuchu sa rozleteli stovky ton rozbitých skál a začali padať dolu ako zdrvujúca prílivová vlna.

O chvíľu šoková vlna zasiahla týchto dvoch pozorovateľov, desivo rozhojdala auto a odviaľa Kammlerovi čiapku aj kožený plášť, potom narazila do lesa za nimi. Takmer vzápätí ju nasledovala zvuková vlna, nad nimi to neuveriteľne hučalo a vrčalo a ten zvuk im prenikol až do hlavy.

Nakoniec hluk stíchol a Kammler sa vystrel. Sila výbuchu ho nútila učupiť sa – niežeby jemu a scharführerovi Weberovi hrozilo veľké nebezpečenstvo. Prešiel si rukou po plášti a zmazal biely poprašok, ktorý priniesol ten výbuch.

Oči upriamil na horský svah. Keď sa vzduch konečne vyjasnil, žasol nad tým, čo videl. Vyzeralo to presne tak, ako chcel – ani čo by masívny zosuv pôdy zrovnal so zemou celú jednu stranu hory.

Kde-tu tmavočervené pruhy ukazovali, kde sa rozletela na kusy bohatá žila minerálov – možno železa – a skĺzla po svahu. Vyvrátené stromy ležali ako kopy roztrúsených triesok, rozdrvených ťarchou skál. Ale rozhodne nebolo ani stopy – ani náznaku – po komplexe tunelov, ktorý teraz ležal skrytý pod hradbou trosiek, ani nehovoriac o šesťdesiatich mladých vojakoch pochovaných vnútri.

Kammler spokojne prikývol. „Dobre. Môžeme ísť,“ oznámil jednoducho.

Weber vkĺzol za volant a položil nohu na plyn. Kammler si sadol vedľa neho, naposledy pozrel na scenériu zahalenú prachom a naznačil scharführerovi, že môžu ísť.

Tmavý les ich pohltil. Pár minút prešli v tichu alebo aspoň v relatívnom tichu. Aj v túto hodinu bolo v diaľke počuť dunenie diel. Prekliati Američania radi predvádzajú svoju vojenskú prevahu nad Wehrmachtom.

Ticho prerušil Weber. „Kam to bude, herr general, keď zídeme zo štrkovej cesty?“

„Veru kam, Konrad? Kam pôjdeme?“ premýšľal Kammler. „Na jednej strane Američania a Briti, na druhej Rusi, kam sa my schutzstaffel obrátime?“

Weber akoby si chvíľu nebol istý, čo povedať, a či sa od neho vôbec čaká odpoveď. Napokon zrejme usúdil, že sa čaká.

„K Werwolves, herr general? Vyhľadáme ich sídlo?“

„Dobrý nápad, Konrad,“ odvetil Kammler, pohľad upieral cez okno na tmavé stromy. „Rozumný návrh. Keby mali sídlo. Ale mám podozrenie, že nič také neexistuje.“

Scharführer Weber sa zatváril zmätene. „Ale, herr general, také hnutie, ako sú Werwolves, určite...“

Kammler pozrel na šoféra. Mladší muž bol bezpochyby telesne zdatnejší, takže musí byť opatrný. „Určite čo, Konrad?“

Weber silnejšie zovrel volant. „No, herr general, ako dlho vydržia naši *kameraden* pod tou horou? Bude ich treba odtiaľ dostať. Ako sme sľúbili.“

„Nie, Konrad. Oprava. *Ja* som to sľúbil. Ty si nič neľuboval.“

Weber prikývol, oči upieral na cestu pred sebou. „Samozrejme, herr general.“

Cesta viedla cez riečne koryto zavalené skalami. Scharführer Weber bude musieť dávať veľký pozor, aby nedostal defekt alebo nepoškodil nápravu auta.

Kammler hľadel pred seba, očami prenikal cez šero lesa na svitaní. „Mohol by si zastaviť, Konrad?“ Predstieral úsmev. „Aj generál SS si musí niekedy ulaviť.“ Ukázal na riečne koryto. „Možno na druhej strane.“

„Samozrejme, herr general.“

Plazili sa po drsnej zemi, auto stonalo a mykalo sa pri každej otáčke kolesa. Keď boli na druhej strane, Weber zastal a Kammler vystúpil z auta, urobil pár krokov, akoby si chcel ulaviť v súkromí.

Len čo bol z dohľadu, vybral z puzdra pištoľ a nabil ju. Bol pripravený.

Kammler sa usadil na sedadlo. „Ideme ďalej, herr general?“ spýtal sa scharführer Weber.

Kammler si nevšimal jeho otázku. „Žiaľ, Konrad, ani jednému z tých mladých mužov v tuneli nebolo súdené prežiť. Tak ako mnohí iní, aj oni položia životy na oltár ríše.“

„Ale, herr general, povedali sme im...“

„Znova omyl, Konrad,“ skočil mu do reči Kammler, „ja som im povedal. Ak som ich zavádzal, ty s tým nemáš nič spoločné.“

„Samozrejme, herr general, ale...“

„Chceš vedieť prečo. No dobre, vysvetlím ti to.“ Kammler ukázal na cestu. „Buď taký dobrý, poďme.“

Weber pomaly vyrazil, cez hustý porast stromov presvitali slnečné lúče a vrhali do Horchu svetlo a tieň.

„Žiaľ, nikto, kto videl úkryt *uranmaschine*, nemôže ďalej žiť.“ Kammler po chvíli pokračoval: „Dôvod je jednoduchý – nepriateľ donúti tých, ktorých zajme, hovoriť, tak ako by sme ich donútili aj my. A nemôžeme dopustiť, aby sa to stalo.“

Weber preradil rýchlosť, a keď sa cesta vyrovnala, dupol na plyn. Vyplašili jeleňa a ten pred nimi utiekol.

„Na príkaz zhora v tichosti zmiznú vyššie hodnosti Schutzstaffel,“ pokračoval Kammler. „Plánujeme to už

dlhší čas, odkedy začalo byť jasné, že v tejto fáze vojny zvíťazí nepriateľ. Rozplynieme sa, aby sme sa pretvorili a znova bojovali. To nejaký čas potrvá, možno aj desaťročia. Pripravujeme sa na to už celé mesiace – financie, zbrane, ľudí, kľúčových vedcov, najvyšších veliteľov – všetci sa vyparia do starostlivo vybraných bezpečných prístavov. Nazvali sme to Aktion Werwolf a je to dlhodobá stratégia znova vytvoriť ríšu. To *my* sme v skutočnosti Werwolves.“

Kammler sa odmlčal. Pod plášťom skontroloval, či je náboj v komore, a ukazovákom nahmatal studený kov záveru pištole.

„Pokiaľ ide o hnutie odporu, obávam sa, že z toho nič nebude,“ pokračoval. „Nezostal nikto, kto by mohol bojovať. Všetkých sme zapojili do obrany vlasti – starých, mladých, zranených aj chromých, dokonca aj ženy a dievčatá. Ale márne. Aktion Werwolf nám dáva jedinú reálnu šancu na konečné víťazstvo.“

Scharführer naňho pozrel kútikom oka. „Ale čo tí mladí muži? Ti, ktorým ste sľúbili...“

„Sú odsúdení na smrť,“ vyhlásil Kammler chladne, vecne. „Neudusia sa ani nezomrú od hladu. Minú sa im zásoby vody.“ Mykol plecom. „Jednoducho stratíme niekoľko desiatok životov, no len pre dobro ríše. To je malá obeta, nemyslíš, Konrad? Všetci musíme byť pripravení na poslednú obeť.“

Scharführer Weber prikyvoval, pomaly mu svitalo. „Áno, herr general, samozrejme, ak je to pre dobro ríše...“ Pozrel na svojho veliteľa. „Ale povedzte, ako sa môžem stať súčasťou tejto Aktion Werwolf? Ako môžem poslúžiť?“

Kammler si vzdychol. „Dobrá otázka. Samozrejme, k nijakému príslušníkovi SS, ktorý sa dostane do rúk ne-

priateľa, sa nebudú správať pekne. Všetci sme počuli historky, najmä v súvislosti s prekliatymi červenými. My sme führerovi vybraní muži, preto nás Rusi nenávidia. Ani Briti, ani Američania nás nemajú v láske... Preto ti urobím láskavosť, Konrad.“

S tými slovami generál schytil zbraň a strelil šóférovi do hlavy. Rýchlo odtisol telo nabok, schmatol volant a auto zastalo, mŕtvy šofér už netlačil nohou na plyn.

Kammler hľadel na krvavé telo. „Žiaľ, nikto znamená nikto. Nikto, kto by mohol prehovoriť. Ty, môj milý Konrad, si priniesol poslednú obeť, ale ešte si musíš splniť jednu povinnosť.“

Vystúpil, otvoril dvere na strane šóféra a odtiahol mŕtve telo von. Potom Weberovi vyzliekol uniformu, aj sám sa vyzliekol a natiahol si uniformu scharführera.

Potom obliekol bývalého šóféra do svojich šiat, do vreciek mu strčil peňaženku a doklady. Na veliteľstve SS všetko vopred pripravili: doklady pozostávali z falšovaných dokumentov v kombinácii s Kammlerovou totožnosťou a fotkou jeho šóféra.

Keď všetko vybavil, generál SS Kammler bol oblečený v zakrvavenej uniforme muža o šesťnásť hodností nižšie, ako bol sám. Keby ho chytil nepriateľ – a nemienil sa dať chytiť –, mal by šancu, že si ho nevšimnú ani ho nepotrestajú.

Dotiahol telo na stranu spolujazdca a strčil ho dnu. Potom vkĺzol na zakrvavené sedadlo, položil ruky na volant a vyrazil.

Po polhodine sa Horch dostal zo štrkovej cesty na menšiu asfaltovú. Kammler sa viedol ďalej, kým konečne nezbadal zákrutu, ktorá sa mu zdala vhodná. Zastal a našiel veľkú skalú. Odtiahol telo na sedadlo vodiča, postavil sa

pred auto a vyprázdnil do čelného skla Horchu zvyšné náboje – bolo ich osem.

Náhodnému okoloidúcemu – dokonca aj skúsenému vojenskému vyšetrovateľovi – sa bude zdať, že štábne auto prepadli spredu, rozstrieľali čelné sklo a šofér sa stal obeťou streľby.

Potom položil skalú na plynový pedál, postrčil auto a poslal ho preč.

Pomaly naberalo rýchlosť.

Po sto metroch dolu svahom Horch už išiel dosť rýchlo, v pravotočivej zákrute zišiel z cesty a rútil sa dolu kopcom, drgľoval na hrboľatom poli, až napokon vrazil do hĺby kamienia, raz sa prevrátil a dopadol na bok.

Kammler sa spokojne díval. Generál SS Hans Kammler v podstate práve zahynul pri krvavej streľbe neznámych útočníkov.

Vyrazil peši a v mysli sa mu kryštalizoval jeho príbeh. Keby natrafil na Nemcov, bol pomerne starý muž donútený v hodine dvanástej brániť ríšu. Statočne bojoval – čo dokazovala zakrvavená uniforma –, ale v tom zmätku stratil spolubojovníkov.

Keby natrafil na nepriateľa, príbeh by veľmi nezmenil. Akurát by nehovoril o statočnom boji, skôr by sa odvolával na šok a zmätenosť. Naznačil by, že esesácka uniforma bola to jediné, čo mu Wehrmacht v tiesni ponúkol. Bože-uchovaj, že by bol príslušníkom toho obávaného Schutzstaffelu.

Áno, po dôkladnej úvahe by to malo byť v poriadku.

Ale pri troche šťastia nič z toho nebude potrebné. Plánoval prejsť peši k zrubu hlboko v horách, dobre zásobenému potravinami. Odtiaľ nadviaže kontakt s tými bratmi z SS, ktorí sa práve takisto usilovali vypariť.

Nadväzovali medzinárodné kontakty. Uzatvárali dohody. Obrovské čiastky z nacistického bohatstva boli tajne uložené na diskretných kontách v zahraničných bankách, aby umožnili únikové cesty pre vyvolených. Kammler nepochyboval o tom, že ho čakajú exotické brehy a nová budúcnosť.

Časom pomstia poníženie Nemecka.

Časom bratia z SS znovu vybudujú skvelú ríšu.

Súčasnosc'

Dolapiť Ericha Isselhorsta bola hračka. Heidelberg, kde sa usadil, bolo malebné nemecké mestečko plné dejín a dominovala mu pevnosť heidelberského hradu na kopci. Úzke, kľukaté uličky a kaviarne na chodníkoch starého mesta poskytovali Irine Narovovej dostatočný priestor na pokračovanie v pátraní po svojej koristi.

Naplánovala to ako vojenskú operáciu. Celé dni pozorovala svoj terč, sledovala jeho pohyby, zvyky, drobné priestupky. Vedela, že je typ ženy – modrooká blondínka, pekne štíhla a vo skvelej kondícii –, ktorá bude vyhovovať jeho vkusu, najmä ak naznačí, že sympatizuje s jeho neonacistickými názormi.

Isselhorst mal okolo štyridsaťpäť rokov, bol slobodný, bezdetný. Možno ešte len hľadá dokonalú árijskú *frau*, ktorej by sa mohol zdôveriť so svojou extrémnou ideológiou a ktorá bude slepá k jeho temným obchodom. Podľa jeho momentálneho správania Narovová usúdila, že by to mohla byť ona.

Usilovala sa nestriať, keď si ju v taxíku privinul. Vďaka bohu, bola to len krátka jazda hustými lesmi lemujúcimi riekou Neckar – hlavnú tepnu Heidelbergu – do Isselhorstovho domu, podlhovastej modernistickej stavby zo skla a z ocele s výhľadom na vodu.

Isselhorst žil v najexkluzívnejšej štvrti Heidelbergu a ten dom musel stáť majetok. No rozhodne si ho mohol dovoliť a zdroj jeho financií bol dôvod, prečo sa Narovová dnes večer rozhodla zahrať na zvodkyňu.

Cítila, ako sa mu dvíha a klesá hruď, keď ju držal pri sebe. Bol v dobrej kondícii, o tom nepochybovala. Meral meter osemdesiatpäť, mal hrivu blond vlasov a správal sa arogantne, bola si istá, že nie je padavka.

Pozorovala ho z úkrytu v lese, ako dvíha činky v domácej posilňovni, každé predpoludnie presne o jedenástej hodinu posilňuje a potom trištvrte hodiny beží po brehu rieky. Bol rýchly, pohyboval sa s istotou a v jeho pohyboch sa tajila moc.

Bola od neho o desať rokov mladšia, ale musel vážiť o tretinu viac než ona. Bude musieť udržiavať odstup, tvrdo zaútočiť a nedať tú šancu jemu.

Narovová si nástojčivo uvedomovala, že teraz je na to sama, má nulovú šancu, že ju niekto ochráni. Ale mala jednu veľkú výhodu pred svojím protivníkom – Isselhorst vypil veľa alkoholu, zatiaľ čo ona opitosť len predstierala.

Hrala sa na opitú.

Samozrejme, mohla sa zveriť so svojim podozrením iným členom tajných lovcov – Petrovi Milesovi, strýkovi Joeovi, Willovi Jaegerovi – neformálnej skupine lovcov nacistov, ktorí vypátrali ich pôvod do vojnových rokov. Pochybovala však, že niekto z nich by jej veril.

Neverili by jej, že Hank Kammler môže byť stále živý a rozhodnutý pomstiť sa, hoci všetky dôkazy svedčili o opačnom. No syn generála SS Hansa Kammlera – po Hitlerovi možno najmocnejšej postavy tretej ríše –, nezomrel tak ľahko, tým si Narovová bola istá.

A dnes večer to môže dokázať.

Isselhorst sa naklonil bližšie. Razil z neho alkohol. „Už to nie je ďaleko... Uvidíte, že mám zvláštny vkus v zariadení interiéru... do istej miery nostalgický. Za vojnovými časmi. Za časmi, keď Nemecko bolo skutočne veľké. Jeden národ. Jeden ľud. Dúfam, že vás to neodstraší.“

Narovová sa obrnila. „Práve naopak.“ Pozrela mu hlboko do očí. „Ľudia sa ešte vždy boja vysloviť jeho meno. Ale mne sa zdajú Hitlerove túžby zvláštne príťažlivé.“ Odmlčala sa. „Všetci vieme, aký to bol muž. Poznáme jeho dedičstvo. Jeho odkaz potomstvu. Ešte aj teraz sa z toho môžeme učiť.“

„Presne tak. O to mi ide,“ nadchýnal sa Isselhorst. Hovoril po anglicky, takže jeho slová zneli neprirodzene. Narovová mu musí dať najavo, že hovorí plynulo po nemecky. Spokojne si vzdychol. „Som rád, že sme sa stretli,“ zašepkal jej do ucha. „Osud, bohovia sa na nás musia usmievať.“

„Vy ste beznádejný romantik,“ doberala si ho Narovová.

„Možno. A ak budeme mať náladu... mám zopár nostalgických uniforiem... veľmi elegantných...“ Nechal tie slová zavisnúť vo vzduchu.

„Prezliekanie?“ Narovová sa usmiala. „Erich, vy nezbedník. Ale prečo nie? Povedzte, nemáte náhodou leteckú bundu Hanny Reitschovej? To by bolo čosi.“

S tými, s ktorými necítila spojenie, vedela Narovová hrať dokonalú hru. Dokázala sa zmeniť ako chameleón. No tých, ktorí jej boli blízki, nedokázala klamať. Jej vzťahy boli náročné. Ale tu nie. Týmto mužom skutočne opovrhovala a dnešná šaráda sa jej zdala ľahká.

„Moja milá, vy ma neprestávate prekvapovať,“ zamrmľal Isselhorst a hladil jej vlasy. „Vy viete o Hanne Reitschovej? Bože dobrý, to bola žena! To bola pilotka! Hrdinka riše.“

„Hovoríte, akoby ste ňou boli posadnutý. Alebo jej pamiatkou.“ Narovová sa zasmiala. „Nuž, Erich, máte problém. Momentálne by mala stoštyri rokov. Byť zaľúbený do Hanny Reitschovej by bola škoda pre muža s vašou... potenciou.“

Isselhorst sa zachechtal, ale prv než stihol odpovedať, taxík zastal v lese obkolesujúcim jeho dom. Mal gazdinú a upratovačku v jednej osobe – starú frau Helligerovú s pretiahnutou tvárou, ktorá vyzerala, akoby jej črty popraskali, keby sa čo len usmiala –, ale Narovová vedela, že v túto hodinu bude dom prázdny.

Pozorovala ho z lesa a poznala pohyby frau Helligerovej. Vedela, že do desiatej ráno nič nehrozí, domáca prichádza až vtedy plniť svoje povinnosti.

Isselhorst zaplatil taxikárovi a prešli k domu.

Vnútri bol samý ligotavý chróm, žula a drevo a čisté, minimalistické línie. Ale to nebolo to, čo upútalo návštevníka. Upútali ho umelecké diela a nacistické memorabilie na stenách. Ten dom pôsobil skôr ako galéria alebo múzeum – možno svätostánok – než ako normálny domov.

Narovová predstierala prekvapenie. Z úkrytu videla niektoré vzácne maľby, ale nie portrét Adolfa Hitlera v životnej veľkosti, ktorý visel vo vstupnej hale. Bol zarámovaný v širokom pozlátenom ráme a znázorňoval fűhrera, ako stojí na bojisku s meravým výrazom hrdinu, oči upiera na vzdialený obzor.

Pod tým bola čierna svastika v zlatom kruhu s ramenami ohnutými do pravého uhla. Narovová predpokladala, že je to najvzácnejší obradný kúsok nacistického štábu. Obrátila sa akoby užasnutá a všimla si, že Isselhorst má z toho očividnú radosť.

V skrinke oproti bolo v striebre viazané vydanie *Mein Kampf*, Hitlerovej nenávisťnej tirády napísanej ešte pred vojnou. Nad knihou bol ozdobne vyrezávaný drevený orol s rozťahnutými krídlami a vystrčenými pazúrami, akoby chcel uchmatnúť führerov magnum opus a víťazoslávne vzlietnuť.

Narovovej z toho prišlo na vracanie, ale potlačila reflex. Bola vnútri. A bola tam na to, aby z Isselhorsta dostala jeho najtemnejšie tajomstvá.

Ukázal na ocelové schodište vedúce do jeho obývačky na poschodí. „Až po vás.“

Kým Narovová stúpala po schodoch, cítila, ako sa Isselhorst pasie očami na jej postave.

Nech sa len pasie, hovorila si. Pokoj. Už to čoskoro príde.

Isselhorst ju zaviedol k veľkému oknu z tabuľového skla, ktoré vyplňalo celú jednu stenu obývačky. Stisol tlačidlo, tmavé žalúzie sa odtiahli a pred nimi sa ukázala celá šírava mesta: rieka Neckar krásna vo svetle svetlometov, staré mosty klenúce sa ponad rieku a vrhajúce na vodu oranžovú žiaru.

Inokedy by Narovovej ten pohľad vyrazil dych, ale dnes nie.

Isselhorst odišiel a po chvíli sa vrátil s dvoma poháríkmi. Podľa arómy usúdila, že je to broskyňový schnapps.

Pozrel z okna a zdvihol pohárik. „Na krásu. Na krásne ženy tohto sveta. Na nás.“

„Na nás,“ zopakovala a preglgla ohnivú pálenku.

Isselhorst sa uznanlivo usmial. „Pijete ako Hanna Reitschová, tým som si istý!“ Vzal fľašu a znova im dolial, potom sa naklonil bližšie. „Poviem vám malé tajomstvo – spávam na Hitlerovej posteli. Na tej, ktorú mal v Berghofe. Kúpil som ju len nedávno na dosť zvláštnej dražbe. Vyšlo ma to pekelné draho. Nechcete ju vidieť?“

„Rada sa na ňu pozriem,“ odvetila Narovová, „ale najprv by som chcela pozdraviť Oscara. Zbožňujem zvieratá, asi ako vy, keď bývate takto uprostred lesov.“

„Vy sa chcete zoznámiť s mojím psom? Ale samozrejme. Poďte.“ Isselhorst ju viedol k dverám. „No povedzte, odkiaľ viete o Oscarovi? Povedal som o ňom niečo?“